

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Yoo, M. Puidokas i A. Karpf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania aktu Europejskiego Banku Centralnego zawartego w wiadomości elektronicznej z dnia 10 września 2018 r., zgodnie z którym EBC wymaga, aby strona skarżąca przekazywała wszelkie wiadomości za pośrednictwem osoby wskazanej przez maltański organ ds. usług finansowych lub za zgodą tej osoby.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2018 r. – Aquind / ACER

(Sprawa T-735/18)

(2019/C 103/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aquind Ltd (Wallsend, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Goldberg, E. White i C. Davis, Solicitors)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej pozwanej A-001-2018 z dnia 18 października 2018 r. i podtrzymanej przez nią decyzji pozwanej 05/2018 z dnia 19 czerwca 2018 r.;
- orzeczenie w przedmiocie głównych zarzutów prawnych podniesionych w skardze, dotyczących: (i) okoliczności, że pozwana i komisja odwoławcza pozwanej błędnie stwierdziły, iż skarżąca powinna najpierw wystąpić o decyzję dotyczącą transgranicznej alokacji kosztów i ją uzyskać, zanim stanie się możliwe wydanie decyzji na podstawie art. 17 rozporządzenia Parlamentu europejskiego i Rady (WE) Nr 714/2009 ⁽¹⁾ (zarzut czwarty) oraz (ii) nieuwzględnienia przez pozwaną i komisję odwoławczą pozwanej okoliczności, że w braku zwolnienia nie jest prawnie możliwe eksploatowanie przez skarżącą proponowanego połączenia międzysystemowego we Francji (zarzut szósty);
- orzeczenie z osobna w przedmiocie każdego z zarzutów podniesionych w skardze w celu uniknięcia dalszych sporów dotyczących kwestii spornych, kiedy wniosek o zwolnienie zostanie ponownie rozpatrzony przez pozwaną;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy popełnienia błędu w wykładni art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na przyznanie pozwanej swobody uznania przy rozpatrywaniu wniosku o zwolnienie.

W świetle obiektywnych kryteriów z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009 swobodne uznanie przysługujące pozwanej powinno ograniczać się do zbadania, czy warunki te są spełnione, czy n.

2. Zarzut drugi dotyczy popełnienia błędu w wykładni rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na uznanie, że wniosek o zwolnienie powinien zostać uwzględniony jedynie w ostateczności.

Nie ma podstaw, aby uznać, że uwzględnienie wniosku o zwolnienie powinno stanowić środek ostateczny.

3. Zarzut trzeci dotyczy popełnienia błędu w ocenie ciężaru i standardu dowodu wymaganego do przyznania zwolnienia na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009.

Pozwana wydaje się narzucać skarżącej probatio diabolica.

4. Zarzut czwarty dotyczy popełnienia błędu w wykładni związku pomiędzy art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009 i art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 ⁽²⁾ oraz uznania na tej podstawie, że istnieje możliwość objęcia połączenia międzysystemowego skarżącej procedurą transgranicznej alokacji kosztów, a także nieuwzględnienia kwestii związanych z taką procedurą.

— Nieprawidłowe może być twierdzenie, że zwolnienie może zostać przyznane dopiero po wykazaniu, iż system regulacyjny zgodny z art. 12 rozporządzenia nr 347/2013 nie jest dostępny. System ten powinien być dobrowolny i nie powinien mieć zastosowania w przypadku przyznania zwolnienia.

— Podejście przyjęte przez pozwaną może nie uwzględniać zagrożeń związanych ze stosowaniem systemu regulacyjnego.

5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia podstawowej zasady pewności prawa Unii Europejskiej i ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na odmowę uwzględnienia utrwalonych precedensów przy określaniu prawidłowej wykładni rozporządzenia nr 714/2009 i na przyjęcie radykalnie odmiennego podejścia.

— Skarżąca powinna mieć możliwość oparcia się na praktyce regulacyjnej i zasadach oceny wniosków o zwolnienie, które zostały ustanowione w decyzjach Komisji Europejskiej.

6. Zarzut szósty dotyczy błędnego zastosowania art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na nieuwzględnienie przewidzianych w prawie francuskim ograniczeń mających zastosowanie we Francji do projektodawców elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych innych niż RTE.

— Ponieważ nie wykazano, że francuskie ograniczenia prawne nie są niezgodne z prawem UE, powinny one zostać uwzględnione przez pozwaną przy ocenie, czy inwestycja zostanie dokonana bez zwolnienia.

— Nie ma ograniczeń co do rodzajów ryzyka, które mogą zostać uwzględnione przy ocenie warunku określonego w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009.

7. Zarzut siódmy dotyczy błędnego zastosowania art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na nieuwzględnienie konieczności istnienia długoterminowej pewności dochodów w celu zapewnienia finansowania połączenia międzysystemowego skarżącej.

Ryzyko związane z projektem może zniechęcać do angażowania potrzebnych funduszy. Należy zatem uwzględnić wpływ ryzyka na zdolność skarżącej do zapewnienia finansowania.

8. Zarzut ósmy dotyczy błędnego zastosowania art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na nieuwzględnienie ogólnego wpływu poszczególnych rodzajów ryzyka mających zastosowanie do połączenia międzysystemowego skarżącej.

Ogólny bilans ryzyka i zysku określa, czy inwestycja będzie kontynuowana. Dlatego też nie powinna być wystarczająca analiza każdego rodzaju ryzyka z osobna.

9. Zarzut dziewiąty dotyczy niezbadania w sposób wystarczający decyzji pozwanej przez komisję odwoławczą pozwanej.

Ze względu na zakres jej kompetencji i wagę kwestii, którymi się zajmuje, komisja odwoławcza strony pozwanej powinna była dogłębniej zbadać decyzję pozwanej.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. 2009, L 211, s. 15).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. 2013, L 115 s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2018 r. – ZZ / EBC

(Sprawa T-741/18)

(2019/C 103/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: M. Demetriou, QC, D. Piccinin, barrister, E. Poulton, L. Carlisle i R. Molesworth, solicitors)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 10 października 2018 r. dotyczącej planowanego nabycia przez stronę skarżącą znacznego pakietu akcji Banku A (ECB-SSM-2018-LV-2);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku wykazania, że kontakty strony skarżącej z właściwymi organami nie były wystarczająco przejrzyste.
 - Strona skarżąca podnosi, że dowód, na jakim opiera się EBC w zaskarżonej decyzji, nie stanowi i nie daje odpowiedniej podstawy dla ustaleń EBC co do tego, że strona skarżąca nie działała w sposób przejrzysty, co mogłoby podważyć jej uczciwość.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa poprzez uznanie, że niezmiernie do naruszenia prawa kontakty strony skarżącej z podmiotem trzecim poddają w wątpliwość uczciwość strony skarżącej.
 - Strona skarżąca podnosi, że EBC naruszył prawo poprzez ustalenie, że kontakty strony skarżącej z podmiotem trzecim poddają w wątpliwość jej uczciwość w sytuacji, w której EBC uznaje, iż strona skarżąca nie wiedziała o żadnych nadużyciach ze strony tego podmiotu trzeciego w czasie i w okolicznościach, w których strona skarżąca była niewinną ofiarą tego nadużycia.